

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÁS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, ANNA SERRANO; Europa-Món, PILAR ESTEBAN; Economia, JOAN ARMENGOL; Opinió, TONI BROSA; Societat, CARLES SABATÉ; Catalunya, JOAN RUEDA i RICARD PALOU; Cultura i Espectacles, JAUME VIDAL; Suplement Cultura, DAVID CASTILLO; Comunicació, GEMMA BUSQUETS; Disseny, JORDI MOLINS; Fotografia, ANDREU PUIG; Documentació, CARME TORNS; Delegada a Madrid, MONTSE OLIVA; Tancament, ANTONI DALMAU; Llengua, QUIM PUIGVERT; Web, JORDI PALMER.
President del Consell Editorial, VICENT SANCHIS

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A.
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

ALGÚ HAURIA DE POSAR
REMEI A LA BAIXA
DOTACIÓ DEL CARLES RIBA

Jordi Llavina

Escriptor

LA COLUMNA

Cues d'any

Publicar un article a les acaballes de l'any no és pas una comesa fàcil, com tampoc no ho és posar un nom escaient a un gat. Hi ha, com si diguéssim, un plus de responsabilitat, en un cas i en l'altre. Així és que, després d'admetre aquest tàcit imponderable, i de valorar la conveniència de reflexionar sobre tal o tal altre tema (i, al capdavant, descartant-los tots per massa transcendents), m'he inclinat per escriure un article sobre vaguetats, per no dir collonades. O potser no tant.

"HE SORTIT AVIAT A VOLTAR pels carrers/de la matinada, he mirat els shorts/de la nit freda", comença dient el poema *Primer d'any*, de Joan Vinyoli, dins el llibre *Ara que és tard* (no entenc per què en la magnífica edició crítica de la poesia de l'autor firmada per Xavier Macià desapareix l'adverbi *aviat* del primer vers: se'n trenca el ritme). Parlant de poesia: tampoc no entenc per què el premi Carles Riba, el més prestigiós de les nostres lletres entre els dedicats al vers, està tan mal dotat econòmicament. M'he esperat a afirmar-ho en un any, aquest 2011, en què dos bons amics meus han guanyat, respectivament, el Sant Jordi i el Riba: Sebastià Alzamora i Marcel Riera. La novel·la guanyadora —que enguany friso per llegir— s'endú la suma de 60.000 euros: el nostre guardó de novel·la més prestigiós justifica aquesta dotació. Ara bé, el de poesia, el Carles Riba —que en Sebastià va guanyar, per cert, ara

fa tres anys—, només rep 3.000 euros, amb els quals el badaloní Marcel Riera podrà convidar a un cafè els seus molts amics, però difícilment podrà fer-ho a un àpat. És una vergonya colossal, un desfici que clama al cell! Potser algú hi hauria de posar remei. Algú a qui correspongui de fer-ho, esclar. Amb el benentès, per descomptat, que l'augment en la dotació del Riba no s'ha de fer en detriment de la dels altres guardons del cartell, el Sant Jordi al capdavant.

CANVI DE TEMA. Fa poc parlava amb el meu amic Joan Rendé, autor, entre altres obres importants, d'aquella portentosa novel·la que du el títol d'*El barberviolador*. Com passa sovint amb aquest escriptor, la nostra conversa, que no té mai com a tema la llengua, acaba derivant en qüestions lingüístiques. El que sentim l'un i l'altre als carrers de Barcelona, però també, com més va més, als carrers de tot el país, deve-

Les coses van molt mal dades, i l'any que encetarem demà passat encara es preveu pitjor. Però queda, mal pagada i minoritària, la poesia. No és un consol petit

gades ens fa gràcia i molt més sovint ens fa ràbia o ens causa estupefacció. L'altre dia ell va deixar caure una indicació molt intel·ligent: "¿T'has preguntat mai per què diem «S'ha declarat un incendi»? *Declarar-se*, pròpiament, és el que fa un noi davant la noia que li té el cor robat. O el que, almenys, feien els nois d'abans." Quanta raó que té, en Rendé! "Sí, noi, això és com si ara a algú se li acudís que s'ha de posar de moda una expressió —que, d'altra banda, no tindria ni cap ni peus— com, posem per cas, «S'ha confessat una riuada». Al cap de quatre dies, tothom convindria que les riuades, i fins i tot els ciclons o les tempestes de sorra, no poden sinó confessar-se." Això de la llengua no para d'evolucionar. No fa ni una setmana que vaig sentir per Catalunya Ràdio: "El conseller X no ha donat importància a les queixes del territori." Jo vaig pensar: "Aquest pobre territori el fan anar com la xeringa de l'hospital. No m'es-tranya que es queixi. ¿Per què no deixeu en pau, desvalgut com està, aquest mot de *territori*? ¿Per què no el torneu al seu territori natal, d'on no l'hauríem d'haver fet sortir mai, reïra de bet?"

REPRENC EL POEMA VINYOLIÀ. "He pensat que faríem / alguna cosa junts: / inventarem un núvol / de foc? Desviarem un riu? / Abaixarem muntanyes? Aturarem el mar?". Demà, cap a les dotze de la nit, tornaré a llegir, com faig cada any, aquest poema. Ni desviar rius, ni abaixar muntanyes, ni aturar el mar. El text acaba celebrant una meravella més alta: "Les mudes flors / d'un altre jardí, potser, / se'm tornaran paraules." Les coses van molt mal dades, i l'any que encetarem demà passat encara es preveu pitjor. Però queda, mal pagada i minoritària, la poesia. No és un consol petit.

Plors forçats

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Proposaré un petit joc de cap d'any als lectors internautes interessats en política internacional. Connecteu-vos a les imatges dels nord-coreans plorant per la mort de Kim Jong-il (a YouTube: *North Koreans cry the dead Kim Jong-il*). Hi veureu multituds arrangelades, agenollades, de quatre potes i colpejant el terra amb els punys. Si tal·leu el so i contempleu les imatges mudes, sembla com si es partissin de riure fins a les llàgrimes. Dissortadament, els nord-coreans tenen motius sobrats per plorar. Les llàgrimes són forçades, però no tenen res a veure amb el culte a la personalitat del tirà que fou

Hi ha dos escenaris per a la transició nord-coreana. L'un és dolent; l'altre és pitjor

ridículament conegut com a "estimat líder".

Hi ha dos escenaris per a la transició nord-coreana després de Kim Jong-il. L'un és dolent; l'altre és pitjor. El primer fóra una transició suau, amb el fill del tirà mort, el jove i inexpert Kim Jong-un, acaparant ràpidament el poder de l'única dinastia comunista del planeta amb el suport de la Xina i la passivitat de Corea del Sud, atemorida pel cost que li suposaria la reunificació. A Seül encara recorden el que va costar a Alemanya empassar-se la seva meitat comunista després de la caiguda del Mur els anys 1989-1990. El segon escenari fóra una transició complicada, amb un buit de poder i els militars nord-coreans lluitant pel control del magre arsenal atòmic del país.

En tots dos casos, el poble nord-coreà tindria motius per plorar de fam o de carestia en un estat fallit que disposa d'armament nuclear, on l'escenari d'una guerra atòmica per cobdícia o per imprudència és alguna cosa més que una possibilitat remota de conte de terror i política-ficció. En el pitjor dels escenaris nord-coreans, fóra el món sencer el que tindria motius per als plors ni divertits ni forçats.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

